

Retningslinjer for tilsynsprocessen

Indledning

- 1.1. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed ("Solvens II-direktivet")¹ og artikel 16 i forordning (EU) 1094/2010 af 24. november 2010 ("EIOPA-forordningen")² har EIOPA udarbejdet retningslinjer for tilsynsprocessen. Disse retningslinjer vedrører artikel 36 i Solvens II-direktivet. Andre bestemmelser, som er relevante, er navnlig artikel 27, 29, 34, 71, 213, stk. 2, 248, 249, 250 og 255 i Solvens II-direktivet.
- 1.2. Hensigten med retningslinjerne er at identificere, hvordan en risikobaseret, fremadrettet og proportional tilgang til tilsynsprocessen kan opnås.
- 1.3. Tilsynsprocessen vedrører alle de aktiviteter, som den kompetente tilsynsmyndighed udfører med henblik på at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 36 i Solvens II-direktivet. Disse aktiviteter omfatter vurdering af strategier, processer og rapporteringsprocedurer i forsikrings- og genforsikringsselskaber, som tilsynsmyndighederne har indført for at opfylde bestemmelserne i Solvens II-direktivet.
- 1.4. Retningslinjerne har til formål at opnå ensartede resultater ved at sikre konvergen af tilsynsprocedurer og -praksis i tilsynsprocessen. Samtidig skal retningslinjerne skabe tilstrækkelig fleksibilitet til, at de nationale tilsynsmyndigheder kan tilpasse deres handlinger til den enkelte sag under hensyntagen til særlige forhold vedrørende de involverede forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, deres egne markeder og andre tilsynsmæssige forhold.
- 1.5. Retningslinjerne er sammenfattet i diagrammet i den forklarende tekst til retningslinje 1 og i dokumentet "Diagram over retningslinjer for tilsynsprocessen", der offentliggøres sammen med disse retningslinjer³.
- 1.6. For så vidt angår tilsynsprocessen for forsikringskoncerner, hvor der er nedsat et tilsynskollegium, er der i disse retningslinjer taget højde for retningslinjerne for kollegiers virkemåde⁴, kollegiets specifikke koordinationsordninger og andre processer eller planer, som kollegiet er nået til enighed om.
- 1.7. Retningslinjerne forhindrer ikke den koncerntilsynsførende og tilsynskollegiet i at etablere andre ordninger for kommunikation og informationsudveksling i overensstemmelse med Solvens II-direktivet, herunder den proportionale og risikobaserede tilgang til tilsynsprocessen i medfør af artikel 29 i Solvens II-direktivet.
- 1.8. De nationale tilsynsmyndigheder, der indgår i et kollegium, vil løbende have ansvaret for at informere kollegiet om og involvere det i tilsynsprocessen,

¹ EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48-83.

² EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1-155.

³ <https://eiopa.europa.eu/publications/eiopa-guidelines/index.html>

⁴ <https://eiopa.europa.eu/publications/eiopa-guidelines/index.html>

navnlig i forbindelse med tilsynsforanstaltninger eller situationer, hvor forsikrings- og genforsikringsselskaber eller -koncerner kommer i økonomiske vanskeligheder. Hvor det er relevant, gives der i den forklarende tekst eksempler med krydshenvisninger til forskellige krav og retningslinjer. Retningslinjerne henvender sig til tilsynsmyndigheder i henhold til Solvens II-direktivet.

1.9. Retningslinjerne finder anvendelse på den tilsynsproces, der gennemføres af de nationale tilsynsmyndigheder vedrørende forsikrings- og genforsikringsselskaber, både individuelle selskaber, der er omfattet af Solvens II-direktivet, og forsikrings- og genforsikringskoncerner, der er underlagt koncerntilsyn i henhold til artikel 213, stk. 2 ("forsikringskoncerner"). Ved anvendelse af retningslinjerne i forbindelse med tilsynet med forsikringskoncerner skal følgende overvejes⁵:

- Retningslinje 10, 16, 18, 21, 35, 37 og 40 er koncernspecifikke og anvendes kun af den koncerntilsynsførende med undtagelse af retningslinje 37 og 40, som kan anvendes af både den koncerntilsynsførende og de nationale tilsynsmyndigheder.
- Retningslinje 15 og 17 anvendes kun af tilsynsmyndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, og ikke af tilsynsmyndigheder, der fungerer som koncerntilsynsførende. Den koncerntilsynsførende bør overholde de relevante koncernspecifikke retningslinjer 16 og 18.
- Retningslinje 5, 6, 7, 11, 13, 19, 21, 23, 25, 28, 29, 32, 37, 39 og 40 indeholder endvidere bestemmelser, der kun finder anvendelse, hvis forsikringskoncernen har nedsat et kollegium i overensstemmelse med artikel 248, stk. 2, i Solvens II-direktivet. Disse bestemmelser kan gælde for både den koncerntilsynsførende og de nationale tilsynsmyndigheder for de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i kollegiet med undtagelse af retningslinje 21, der kun gælder for den koncerntilsynsførende.

1.10. Hvis der anvendes koncerntilsyn på nationalt plan i henhold til artikel 216 i Solvens II-direktivet, finder retningslinjerne tilsvarende anvendelse på begge: koncerntilsyn, der foretages i henhold til artikel 216 i Solvens II-direktivet, og koncerntilsyn, der foretages i henhold til artikel 213, stk. 2, i Solvens II-direktivet.

1.11. I disse retningslinjer gælder følgende definitioner:

- Når retningslinjerne anvendes for koncerntilsynsførende:
 - henviser udtrykket "national tilsynsmyndighed" til den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for koncerntilsynet i henhold til artikel 247, stk. 1, i Solvens II-direktivet.

⁵ Se oversigten over de retningslinjer, der gælder for individuelle selskaber, koncerner eller begge, i det bilag, der offentliggøres sammen med den forklarende tekst til den offentlige høring.

- Når retningslinjerne anvendes for koncerntilsynsførende, henviser udtrykket "forsikrings- og genforsikrings-selskaber" til "forsikringskoncerner" (med undtagelse af retningslinje 12, 19, 33, 36 og 38, der henviser til både koncerner og selskaberne inden for koncernen).
- "Koncerntilsynsførende" henviser til den tilsynsmyndighed, der opfylder kriterierne i artikel 247, stk. 1, i Solvens II-direktivet.
- "Kollegium" henviser til tilsynskollegiet som defineret i artikel 212, stk. 1, litra e, i Solvens II-direktivet.
- "Medlemmer" og "deltagere" henviser til medlemmer og deltagere som defineret i retningslinjerne for driften af tilsynskollegier.
- "Inspektion" henviser til en organiseret vurdering eller formel evaluering, der udføres på stedet for selskabet underlagt tilsyn eller de serviceudbydere, som selskabet under tilsyn har outsourcet funktioner til, og som fører til udstedelsen af et dokument, der meddeles selskabet.

1.12. Udtryk, der ikke er defineret i disse retningslinjer, har den betydning, der fremgår af de i indledningen nævnte retsakter.

1.13. Retningslinjerne træder i kraft den 1. januar 2016.

Afsnit I – Overordnet tilsynsproces

Retningslinje 1 – Gennemførelse af tilsynsprocessen

1.14. Den nationale tilsynsmyndighed bør i forbindelse med gennemførelsen af tilsynsprocessen og under hensyntagen til behovet for fleksibilitet og tilsynsvurdering sikre, at processen omfatter de tre delprocesser, der er angivet i disse retningslinjer – risikovurderingssystemet, den detaljerede gennemgang og tilsynsforanstaltningerne.

Retningslinje 2 – Sammenhæng i tilsynsprocessen

1.15. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre en ensartet anvendelse af tilsynsprocessen over tid, på tværs af forsikrings- og genforsikringsselskaber og inden for den nationale tilsynsmyndighed.

Retningslinje 3 – Proportionalitet i tilsynsprocessen

1.16. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at proportionalitetsprincippet overholdes i alle faser af tilsynsprocessen.

Retningslinje 4 – Tilsynsmæssig vurdering i tilsynsprocessen

1.17. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at de tilsynsførende anvender tilsynsmæssig vurdering i alle faser af tilsynsprocessen. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at tilsynsprocessen er tilstrækkelig fleksibel til, at der kan gøres brug af passende tilsynsmæssig vurdering.

Retningslinje 5 – Løbende kommunikation med forsikrings- eller genforsikringsselskabet

1.18. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at der er tilstrækkelig kommunikation mellem personalet hos den nationale tilsynsmyndighed og forsikrings- eller genforsikringsselskabet i hele tilsynsprocessen, så der skabes et effektivt tilsyn.

1.19. Hvis der er nedsat et kollegium, bør kommunikationen med de selskaber, der er underlagt tilsyn, koordineres som beskrevet i retningslinje 15 i retningslinjerne for kollegiers virkemåde.

Retningslinje 6 – Løbende kommunikation med og inddragelse af andre tilsynsførende

1.20. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre passende kommunikation med og inddragelse af andre relevante nationale tilsynsmyndigheder i hele tilsynsprocessen.

1.21. Kommunikation med tredjelandes tilsynsmyndigheder bør ske i overensstemmelse med alle relevante gensidige aftaler.

1.22. Hvis der er nedsat et kollegium, bør kommunikation ske i overensstemmelse med de relevante krav og retningslinjer.

Retningslinje 7 – Inddragelse af markedsrisici i tilsynsprocessen

1.23. Den nationale tilsynsmyndighed bør tage højde for markedsanalyser i hele tilsynsprocessen.

- 1.24. Hvis der er nedsat et kollegium, bør tilsynsmyndigheden tage højde for resultatet af eventuelle relevante markedsanalyser, der er blevet udvekslet inden for kollegiet.

Retningslinje 8 – Dokumentation

- 1.25. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at oplysninger, som understøtter konklusionerne fra tilsynsprocessen, dokumenteres og gøres lettilgængelige inden for den nationale tilsynsmyndighed, samtidig med at der sikres et passende fortrolighedsniveau for sådanne oplysninger.

Retningslinje 9 – Styring og regelmæssig gennemgang af tilsynsprocessen

- 1.26. Den nationale tilsynsmyndighed bør etablere en passende styringsmekanisme for at kunne overvåge gennemførelsen af tilsynsprocessen.
- 1.27. Den nationale tilsynsmyndighed bør regelmæssigt gennemgå den måde, den anvender tilsynsprocessen på, for at sikre at den til enhver tid er optimal.

Retningslinje 10 – Anvendelsesområdet for og målet med tilsynsprocessen for forsikringskoncerner

- 1.28. Den koncerntilsynsførende bør anvende tilsynsprocessen i overensstemmelse med anvendelsesområdet og -tilfældene for koncerntilsyn i afsnit III, kapitel I, i Solvens II-direktivet under hensyntagen til typen af det overordnede moderselskab i forsikringskoncernen, den geografiske placering af hovedkontoret (EØS eller et tredjeland), tredjelandets ækvivalensstatus, hvis det er relevant, og eventuelle forhold vedrørende finansielle konglomerater.
- 1.29. Den koncerntilsynsførende bør i tilsynsprocessen medtage alle relevante enheder i forsikringskoncernen, herunder både regulerede og ikke-regulerede enheder samt enheder både i og uden for EØS.
- 1.30. Den koncerntilsynsførende bør fokusere på koncernspecifikke aspekter, herunder:
- a) koncerninterne transaktioner samt forsikringskoncernens kompleksitet og selskabernes indbyrdes relationer
 - b) koncernens risikoprofil, herunder diversifikationseffekter, risikokoncentrationer og overførsel af risici på tværs af forsikringskoncernen
 - c) andre risici på koncernniveau, herunder risici, der stammer fra ikke-forsikringsenheder
 - d) aspekter af koncernledelsen og koncernens strategi, herunder aktuelle eller potentielle interessekonflikter
 - e) aspekter af koncernens risikostyring, herunder centraliserede risikostyringsfunktioner
 - f) koncernens kapitalstyring, herunder overførbare og fordeling inden for forsikringskoncernen.

Afsnit II – Input til tilsynsprocessen

Retningslinje 11 – Input til tilsynsprocessen

1.31. Den nationale tilsynsmyndighed bør i hele tilsynsprocessen tage hensyn til relevante oplysninger fra forskellige kilder, herunder fra:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller forsikringskoncernen: kvantitative modeller for indberetning, regelmæssig tilsynsrapport, rapport om solvens og finansiell situation, ORSA-rapport, andre selskabs- eller koncernoplysninger eller oplysninger, som den nationale tilsynsmyndighed anmoder forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller forsikringskoncernen om
- b) den nationale tilsynsmyndighed eller den koncerntilsynsførende selv: historiske oplysninger, "early warning"-indikatorer, risikoindikatorer, tidligere resultater af tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber eller -koncerner, tematiske gennemgange eller resultater af stresstest
- c) kollegiet: individuelle resultater af risikovurderingssystemet, individuelle tilsynsplaner, der er blevet udvekslet inden for kollegiet, tilsynskollegiets arbejdsplan, relevante analyser eller gennemgange eller tilsynsforanstaltninger, der er blevet udvekslet inden for kollegiet
- d) andre kompetente myndigheder
- e) andre eksterne parter: markeds- eller sektoroplysninger samt oplysninger fra forbruger- eller brancheforeninger, forskningsrapporter eller medierne.

Afsnit III – Risikovurderingssystem

Retningslinje 12 – Risikovurderingssystemets struktur og brug

1.32. Den nationale tilsynsmyndighed bør anvende et risikovurderingssystem til at identificere og vurdere aktuelle og fremtidige risici, som forsikrings- og genforsikringsselskabet står over for eller muligvis vil komme til at stå over for, herunder forsikrings- eller genforsikringsselskabets evne til at identificere, måle, overvåge, styre og indberette sådanne risici.

1.33. Den nationale tilsynsmyndighed bør benytte denne tilgang med henblik på at:

- a) føre effektivt tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber
- b) prioritere tilsynsaktiviteter
- c) fastlægge hyppigheden af de regelmæssige tilsynsrapporter
- d) fastlægge anvendelsesområdet for samt detaljeringsgraden og hyppigheden af off-site analyser og inspektioner eller andre tiltag, der er nødvendige for at føre tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Retningslinje 13 – Anvendelsesområdet for risikovurderingssystemet

1.34. Den nationale tilsynsmyndighed bør anvende en risikobaseret og fremadskuende tilgang til tilsyn bestående af følgende faser:

- a) vurdering af oplysninger

- b) fastlæggelse af klassificering af forsikrings- eller genforsikringsselskabers indvirkning
- c) fastlæggelse af forsikrings- eller genforsikringsselskabers risikoklassificering
- d) fastlæggelse af resultatet af risikovurderingssystemet
- e) udarbejdelse af en tilsynsplan og fastlæggelse af omfanget af tilsynet
- f) i tilfælde af forsikringskoncerner, hvor der er nedsat et kollegium i henhold til artikel 248, stk. 2, i Solvens II-direktivet, bidraget fra aspekter af tilsynsplanen til tilsynskollegiets arbejdsplan, hvor det er relevant.

Retningslinje 14 – Vurdering af oplysninger

- 1.35. Den nationale tilsynsmyndighed bør som minimum udføre en overordnet vurdering af oplysningerne i de regelmæssige rapporter og overveje, om der er behov for at tage komponenterne i risikovurderingssystemet op til fornyet overvejelse.

Retningslinje 15 – Klassificering af selskabets betydning

- 1.36. Den nationale tilsynsmyndighed bør i forbindelse med risikovurderingssystemet vurdere alle forsikrings- og genforsikringsselskabers potentielle betydning. Denne vurdering bør afspejle den potentielle betydning et bestemt selskabs konkurs vil have på selskabets forsikringstagere og begunstigede og på markedet.
- 1.37. Den nationale tilsynsmyndighed bør tildele alle selskaber en klassificering på en skala fra 1 til 4, hvor "klasse 1" angiver den mindste betydning på forsikringstagere og begunstigede samt på markedet, og "klasse 4" angiver den største betydning på forsikringstagere og begunstigede samt på markedet.

Retningslinje 16 – Klassificering af koncernens betydning

- 1.38. Den koncerntilsynsførende bør medtage en klassificering af alle forsikringskoncerners betydning i risikovurderingssystemet for koncerner.
- 1.39. Klassificeringen af forsikringskoncerners betydning bør afspejle den potentielle betydning en forsikringskoncerns konkurs, gennem dens enheder, vil have på koncernens forsikringstagere og begunstigede og på de markeder, hvor koncernen er til stede.
- 1.40. Ved tildeling af en klassificering bør den koncerntilsynsførende tage hensyn til koncernens kompleksitet og enhedernes indbyrdes relationer.
- 1.41. Den koncerntilsynsførende bør tildele alle forsikringskoncerner en klassificering på en skala fra 1 til 4, hvor "klasse 1" angiver den mindste betydning på forsikringstagere og begunstigede samt på markedet, og "klasse 4" angiver den største betydning på forsikringstagere og begunstigede samt på markedet.

Retningslinje 17 – Fastlæggelse af selskabets risikoklassificering

- 1.42. Den nationale tilsynsmyndighed bør identificere og vurdere aktuelle og fremtidige risici, som forsikrings- og genforsikringsselskabet står over for eller muligvis vil komme til at stå over for, herunder selskabets evne til at modstå eventuelle begivenheder eller fremtidige ændringer i konjunkturerne og deres

mulige negative indvirkninger på selskabets solvens og finansielle situation, dets levedygtighed og dets evne til at opfylde sine forpligtelser over for forsikringstagere og begunstigede, hvis sådanne risici bliver til virkelighed.

- 1.43. Den nationale tilsynsmyndighed bør foretage en sådan risikoidentifikation og -vurdering for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber under hensyntagen til de kvantitative og kvalitative kriterier og foranstaltninger, der er relevante for det enkelte selskab.
- 1.44. Den nationale tilsynsmyndighed bør tildele forsikrings- og genforsikringsselskaber en risikoklassificering på en skala fra 1 til 4, hvor "risikoklasse 1" angiver den bedste evne til at modstå, at risiciene opstår, og "risikoklasse 4" angiver den ringeste evne til at modstå, at risiciene opstår.

Retningslinje 18 – Fastlæggelse af forsikringskoncernens risikoklassificering

- 1.45. Den koncerntilsynsførende bør identificere og vurdere de aktuelle og fremtidige koncernrisici, der kan påvirke forsikringskoncernen, herunder evnen til at modstå eventuelle begivenheder eller fremtidige ændringer i konjunkturerne og deres mulige negative indvirkninger på forsikringskoncernens solvens og finansielle situation, dens levedygtighed og dens individuelle forsikrings- og genforsikringsselskabers evne til at opfylde deres forpligtelser over for forsikringstagere og begunstigede, hvis sådanne risici bliver til virkelighed.
- 1.46. Den koncerntilsynsførende bør i sin vurdering af forsikringskoncernens risici tage højde for de i retningslinje 10 beskrevne koncernspecifikke aspekter.
- 1.47. Den koncerntilsynsførende bør foretage denne risikoidentifikation og -vurdering for alle forsikringskoncerner under hensyntagen til de kvantitative og kvalitative kriterier og foranstaltninger, der er relevante for den enkelte forsikringskoncern.
- 1.48. Den koncerntilsynsførende bør tildele den enkelte forsikringskoncern en risikoklassificering på en skala fra 1 til 4, hvor "risikoklasse 1" angiver den bedste evne til at modstå, at risiciene opstår, og "risikoklasse 4" angiver den ringeste evne til at modstå, at risiciene opstår.

Retningslinje 19 – Fastlæggelse af resultatet af risikovurderingssystemet

- 1.49. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at resultatet af risikovurderingssystemet for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner omfatter en klassificering af indvirkning og en risikoklassificering eller en kombination af begge, og at de sammen med andre relevante tilsynsoplysninger anvendes til at udarbejde en tilsynsplan.
- 1.50. Hvis der er nedsat et kollegium, bør den koncerntilsynsførende og de øvrige tilsynsmyndigheder i udvekslingen af resultatet af risikovurderingssystemet være i stand til at forklare baggrunden herfor for at gøre det muligt for kollegiet at skabe en fælles opfattelse af forsikringskoncernens risici.

Retningslinje 20 – Udarbejdelse af en tilsynsplan og bestemmelse af omfanget af tilsynet

- 1.51. Den nationale tilsynsmyndighed bør udarbejde en tilsynsplan på baggrund af resultatet af risikovurderingssystemet, de nærmere detaljer vedrørende de

identificerede risici, den nationale tilsynsmyndigheds forskellige prioriteter og begrænsninger og andre relevante tilsynsoplysninger.

- 1.52. Tilsynsplanen bør indeholde oplysninger om hyppigheden og omfanget af tilsynsaktiviteterne for hvert enkelt selskab. Tilsynsplanen bør stå i et rimeligt forhold til arten, størrelsen og kompleksiteten af selskabet.

Retningslinje 21 – Samspil mellem koncerntilsynsplanen og tilsynskollegiets arbejdsplan

- 1.53. Hvis der er nedsat et kollegium, bør den koncerntilsynsførende medtage de relevante aspekter af koncerntilsynsplanen i tilsynskollegiets arbejdsplan (som anført i retningslinje 12 i retningslinjerne for driften af tilsynskollegier), så kollegiet kan drøfte disse og træffe foranstaltninger på baggrund heraf.
- 1.54. For så vidt angår tilsynsprocessen for koncerner, bør tilsynskollegiets arbejdsplan indeholde:
- a) en beskrivelse af de væsentligste risici, der fokuseres på som følge af resultatet af risikovurderingssystemet for koncernen
 - b) beskrivelser af og baggrunden for de aktiviteter, der skal udføres inden for kollegiet på grundlag af koncerntilsynsplanen
 - c) identifikation af de relevante enheder inden for forsikringskoncernen og deres tilsynsmyndigheder, som den koncerntilsynsførende sandsynligvis vil hente input fra.

Retningslinje 22 – Styring af tilsynsplanen

- 1.55. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at tilsynsplanen er passende og underlagt intern styring i tilsynsmyndigheden.

Retningslinje 23 – Meddelelse af hyppigheden af den regelmæssige tilsynsrapport

- 1.56. Den nationale tilsynsmyndighed bør underrette forsikrings- og genforsikringsselskaber om hyppigheden af de krævede regelmæssige tilsynsrapporter, hvad enten de skal indsendes årligt, hvert andet eller hvert tredje år, samt om eventuelle ændringer i den forbindelse, hurtigst muligt og senest tre måneder før afslutningen af forsikrings- eller genforsikringsselskabets regnskabsår.
- 1.57. Når hyppigheden fastsættes, skal der som minimum tages højde for resultatet af risikovurderingssystemet, andre tilsynsoplysninger og tilsynsvurderingen.
- 1.58. Hvis der er nedsat et kollegium, bør tilsynsmyndighederne, hvis det er relevant, meddele ændringer i den fastsatte hyppighed af de regelmæssige tilsynsrapporter til den koncerntilsynsførende, før forsikrings- eller genforsikringsselskabet underrettes.

Retningslinje 24 – Ajourføring af risikovurderingssystemet

- 1.59. Den nationale tilsynsførende bør løbende i tilsynsprocessen overveje, om det er nødvendigt at ajourføre resultatet af risikovurderingssystemet.

Afsnit IV – Detaljeret gennemgang

Retningslinje 25 – Detaljeret gennemgang

- 1.60. Den nationale tilsynsmyndighed bør på baggrund af tilsynsplanen foretage en detaljeret gennemgang, enten i form af en off-site analyse eller en inspektion, idet der tages højde for alle relevante oplysninger og fokuseres på de risikoområder, der er identificeret i risikovurderingssystemet.
- 1.61. Hvis der er nedsat et kollegium, bør tilsynsmyndighederne også lægge tilsynskollegiets arbejdsplan til grund, ved den detaljerede gennemgang af eventuel deltagelse af andre nationale tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med retningslinjerne for driften af tilsynskollegier.

Retningslinje 26 – Anmodning om supplerende oplysninger under den detaljerede gennemgang

- 1.62. Hvor det er relevant, bør den nationale tilsynsmyndighed vurdere behovet for yderligere oplysninger fra selskabet, herunder forskellige typer data, analyser eller opgaver, der skal udføres af selskabet. Tilsynsmyndigheden bør give selskabet en rimelig frist til at indsende sådanne supplerende oplysninger.

Retningslinje 27 – Konklusioner på den detaljerede gennemgang

- 1.63. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at de vigtigste resultater af og konklusioner på den detaljerede gennemgang registreres og gøres internt tilgængelige i tilsynsøjemed.

Retningslinje 28 – Detaljerede off-site analyser

- 1.64. Som defineret i tilsynsplanen og under hensyntagen til tilsynskollegiets arbejdsplan, hvis der er nedsat et tilsynskollegium, bør den nationale tilsynsmyndighed anvende off-site analyser som supplement til den overordnede vurdering af oplysninger, der foretages i forbindelse med risikovurderingssystemet, idet der bør fokuseres på de angivne risikoområder.

Retningslinje 29 – Inspektioner

- 1.65. Den nationale tilsynsmyndighed bør foretage regelmæssige inspektioner, hvis det fremgår af tilsynsplanen og tage hensyn til tilsynskollegiets arbejdsplan, hvis der er nedsat et tilsynskollegium, eller andre ad hoc inspektioner i passende omfang.

Retningslinje 30 – Styring af inspektioner

- 1.66. Den nationale tilsynsmyndighed bør etablere passende styringsmekanismer, der gør det muligt i tilstrækkelig grad at overvåge inspektioner.

Retningslinje 31 – Procedure for inspektioner

- 1.67. Den nationale tilsynsmyndighed bør sikre, at inspektioner omfatter følgende faser: forberedelse, arbejde i marken og skriftlige konklusioner.

Retningslinje 32 – Skriftlige konklusioner på inspektioner

- 1.68. Den nationale tilsynsmyndighed bør skriftligt underrette forsikrings- eller genforsikringsselskabet om konklusionerne på inspektionen og give selskabet mulighed for at reagere på konklusionerne inden for en rimelig frist, som

fastsættes af tilsynsmyndigheden. Tilsynsmyndigheden bør formidle disse konklusioner til de personer, der er ansvarlige for selskabets drift, og som anses for at være relevante i denne sammenhæng.

- 1.69. Hvis andre tilsynsmyndigheder er involveret i inspektionen, bør den ansvarlige tilsynsmyndighed drøfte konklusionerne, før de formidles til de relevante forsikrings- og genforsikringsselskaber i forsikringskoncernen.

Afsnit V – Tilsynsforanstaltninger

Retningslinje 33 – Identifikation af forhold, der fører til tilsynsforanstaltninger

- 1.70. Den nationale tilsynsmyndighed bør med afsæt i konklusionerne på den detaljerede gennemgang identificere eventuelle svagheder og faktiske eller potentielle mangler eller manglende overholdelse af krav, som kan give anledning til tilsynsforanstaltninger.

Retningslinje 34 – Vurdering af betydningen af svagheder, mangler eller manglende overholdelse

- 1.71. For at kunne beslutte om der skal træffes foranstaltninger, bør den nationale tilsynsmyndighed vurdere betydningen af de svagheder og faktiske eller potentielle mangler eller manglende overholdelse af krav, der blev identificeret i den detaljerede gennemgang.

Retningslinje 35 – Identifikation og vurdering af betydningen af svagheder, mangler eller manglende overholdelse på koncernniveau

- 1.72. Den koncerntilsynsførende identificerer og vurderer eventuelle svagheder og faktiske eller potentielle mangler eller manglende overholdelse af krav på koncernniveau, idet der tages højde for særlige forhold vedrørende forsikringskoncernens struktur og forretning samt de indbyrdes relationer mellem selskaberne i forsikrings- eller genforsikringskoncernen.
- 1.73. Den koncerntilsynsførende bør overveje, om de observationer, der er gjort med hensyn til svagheder og faktiske eller potentielle mangler eller manglende overholdelse på koncernniveau, vedrører forsikringskoncernen som helhed eller bestemte forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

Retningslinje 36 – Forskellige foranstaltninger i varierende situationer

- 1.74. Den nationale tilsynsmyndighed bør træffe forskellige foranstaltninger afhængigt af betydningen af de svagheder og de faktiske eller potentielle mangler eller den manglende overholdelse, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet står over for.

Retningslinje 37 – Beslutning om foranstaltninger på koncern- eller selskabsniveau

- 1.75. I forbindelse med foranstaltninger på koncernniveau bør de nationale tilsynsmyndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med de pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskaber, eller den koncerntilsynsførende, træffe de nødvendige foranstaltninger over for det relevante selskab på

grundlag af en analyse af deres observationer med hensyn til svagheder, mangler eller manglende overholdelse af krav.

- 1.76. Hvis der træffes foranstaltninger på både koncern- og selskabsniveau, bør den koncerntilsynsførende og tilsynsmyndighederne, hvis det er relevant, koordinere deres foranstaltninger for at opnå størst mulig effektivitet.

Retningslinje 38 – Styring af foranstaltningernes gennemførelse

- 1.77. Den nationale tilsynsmyndighed bør fastlægge en hensigtsmæssig styringsprocedure for gennemførelsen af tilsynsforanstaltninger, for at sikre at de anvendes på en konsekvent og objektiv måde, i et rimeligt forhold og med behørig dokumentation.

Retningslinje 39 – Meddelelse af foranstaltninger

- 1.78. Den nationale tilsynsmyndighed bør skriftligt og rettidigt meddele selskabet de konkrete foranstaltninger, som selskabet skal gennemføre. Meddelelsen bør, hvor det er relevant, indeholde en angivelse af en passende tidsramme for selskabets gennemførelse af foranstaltningerne.
- 1.79. Hvis der er nedsat et kollegium, og hvor mere end én tilsynsmyndighed træffer foranstaltninger, bør tilsynsmyndighederne overveje at koordinere deres kommunikationsstrategier.

Retningslinje 40 – Kommunikation i kollegiet

- 1.80. Hvis der er nedsat et kollegium, bør den nationale tilsynsmyndighed, hvor det er hensigtsmæssigt, underrette den koncerntilsynsførende om de tilsynsforanstaltninger, der er truffet.

Retningslinje 41 – Overvågning af forsikrings- eller genforsikrings-selskabets gennemførelse

- 1.81. Den nationale tilsynsmyndighed bør overvåge, om forsikrings- eller genforsikrings-selskabet gennemfører foranstaltningerne korrekt.

Retningslinje 42 – Gennemgang af tilsynsforanstaltninger

- 1.82. Den nationale tilsynsmyndighed bør gennemgå foranstaltningerne og ajourføre tilsynsplanen i overensstemmelse med effektiviteten af de tilsynsforanstaltninger, som selskabet gennemfører.

Overholdelse og indberetningsregler

- 1.83. Retningslinjerne i dette dokument er udstedt i henhold til artikel 16 i EIOPA-forordningen. I henhold til artikel 16, stk. 3, i EIOPA-forordningen skal de kompetente myndigheder og finansielle institutioner gøre alt, hvad de kan for at efterleve retningslinjer og anbefalinger.
- 1.84. Kompetente myndigheder, der efterlever eller agter at efterleve disse retningslinjer, skal indarbejde retningslinjerne i deres lovgivnings- eller tilsynsramme på en passende måde.
- 1.85. De kompetente myndigheder skal angive over for EIOPA, om de efterlever eller agter at efterleve disse retningslinjer, og i modsat fald angive begrundelsen herfor, inden for to måneder efter offentliggørelsen af de oversatte versioner.

1.86. Hvis de kompetente myndigheder ikke har reageret inden udløbet af denne frist, vil det blive betragtet som manglende efterlevelse af rapporteringskravet, hvilket vil blive indberettet.

Afsluttende bestemmelse om revision

1.87. Retningslinjerne revideres af EIOPA.